

trov, at det første Mindretal misforstaaer Loven af 25de Februar 1876, og det er saa meget mærkeligere, som det Medlem, der nu sidst talte, har havt saa meget med den at gjøre." Et andet Sted siger Ordføreren for det ene Mindretal om det andet Mindretal: „Og jeg vil sige, at det var logisk, at de Herrer kom til den Slutning, at Loven stod ved Magt til at kunne bruges, og saa med Hensyn til samtlige de Fordringer, som hvilledes Statskassens Tilskud nu søges, saaledes altsaa, at efter denne Opfattelse kunde Statskassen komme til at betale Halvdelen af de almindelige Forretningsregningsbeløb, Halvdelen af Reparationskostningerne og Halvdelen af en fremtidig Driftskapital paa 100,000 Kr." Der kom overhovedet saa mange fra hinanden afvigende Udtalelser frem angaaende Fortolkningen, at et Medlem af det andet Thing saae sig foranlediget til at sige: „Vi have i Udvalgets Betænkning ikke mindre end fire Mindretalsindstillinger, og af disse fire Mindretal have de tre stillet enslydende Forslag om Lovforslagets Forkastelse. Derved er der da kommet et temmelig stort Flertal tilstede for dette Udvalgsforslag; men der er det Mærkværdige ved dette af tre Mindretal sammensatte Flertal, at hvert Mindretal for sig paastaar, at de to andres Motivering er forkert, og der er saaledes ikke nogen som helst Begrundelse af dette mærkværdige Flertalsforslag, der ikke har Flertal imod sig." Ja, det, jeg her hartilladt mig at oplæse, viser tilstrækkeligt, at Sagen var i højeste Grad omtvistet, Meningerne vare saare delte. Nogle mente, at der kunde ikke være Tvivl om, at Regjeringen var berettiget til at tilskyde Penge til Driften af Jællensjufferogieret; Andre sagde: Nei, Penge kunne ikke tilskydes til Driften, og det uaagte Lovens § 1 giver Finantsministeren Bemyndigelse til at udlaane de nævnte 10 Mill. til Anlæg og Drift af et Jællensjufferogier. Nogle mente, at, naar, som stet, Rogieret var blevet sat igang i mindre Omfang end oprindeligt bestemt, var der ikke Noget til Sinder for, at man senere hen, naar man blev istand dertil, udvide Anlægget eller foretog nye Anlæg, med Støttetilskud. Andre sagde, at Bevillingen burde have været benyttet strax; saaledes som det engang var blevet anlagt, saaledes maatte det blive; den givne Bevilling var udtømt, og der kunde ikke være Tale om at tilskyde Penge til senere Anlæg, og det uaagte der i andet Punktum af § 2, som jeg før tillod mig at oplæse, staar, at alle Udbetalinger til de i § 1 nævnte Anlæg paa St. Croix skulle indtil Jællensjufferogieret er sat i Drift, ske gennem Finantsministeriet, hvorved der altsaa ligefrem forudsættes, at der, efter at Jællensjufferogieret er sat igang, kan blive Tale om Udbetalinger til nye Anlæg, altsaa ogsaa blive Tale om nye Anlæg. Naar man saa talte om, hvorvidt at der kunde gives Tilskud til Driften, tvistedes man atter om,

hvad der skulde henregnes til de herhen hørende Udgifter, idet der nemlig var dem, som mente, at der ikke var Noget til Sinder for, at der fra Finantserne tilbødes Penge til Driften, dog med den Begrændsning, at man ikke dermed maatte dække Tab, der vare opstaaede ved selve Driften. Paa dette Standpunkt staa de 10 Statsreviører, idet de i deres Betænkning udtale, at Regjeringen ikke kunde være berettiget til at gjøre Tilskud til at dække senere af Driften opstaaede Tab. — Det høie Thing vil af det af mig Anførte have set, at det var meget omtvistet, hvorledes Loven skulde fortolkes. Et andet Spørgsmaal er jo ganske vist, om denne Lov er vanskeligt at fortolke, om den virkelig er saameget omtvistelig. Det erede Mindretal har i Betænkningen angaaende dette Punkt sagt, at Udvalgets Flertal „ikke er istand til at udtale en afgjort Mening om den rette Fortaalelse af Loven". Dette er nu mindre korrekt af det erede Mindretal. Flertallet har ikke erklæret sig ude af Stand til at udtale en bestemt Mening om Lovens Fortolkning. Det er meget muligt, at vi kunde have enedes om en saadan Udtalelse. Jeg for mit Bedkommende har ikke nogen som helst Tvivl om, hvilken der er den rette Fortolkning af Loven. For mig er det utvivlsomt, at Regjeringens Fortolkning er den rigtige. Men Tingen er, at Udvalgets Flertal ikke har fundet det for nødvendigt at udtale en aldeles afgjort Mening om, hvorledes Loven skulde fortolkes. Naar der spørges om, hvorvidt Regjeringen har været berettiget til at afholde en eller anden Udgift, og dette Spørgsmaal beror paa en Fortolkning af Loven, kan man tænke sig tre forskjellige Tilfælde. Man kan tænke sig, at det er aldeles klart, at Regjeringens Fortolkning er urigtig, at den ubetinget har overstredet sin Competence, og isaafald maa den naturlige Udtalelse være, at den afholdte Udgift ikke kan passere. Man kan ogsaa tænke sig, at man maa indrømme, at Lovens Fortolkning er tvivlsom, og at man ganske vist ikke kan forkaste Regjeringens Fortolkning som aldeles uantagelig, men at denne Fortolkning dog har Saameget imod sig, at man saa sige, at Regjeringen er gaaet Stregen saa nær som mulig; isaafald vil den naturlige Indstilling være, at den omtalte Udgift efter Omstændighederne kan passere. Hvis Forholdet derimod er det, at man vel anser Fortolkningen for omtvistelig, men dog ikke drifter sig til at forkaste den opstillede Fortolkning, idet man meget mere antager, at den tvertimod har overmaade meget for sig, og formener, at det er meget muligt, ja, høist sandsynligt, at Regjeringens Fortolkning er den rette, maa man naturligvis lade Udgiften passere uden Bemærkning. Det er dette sidste Tilfælde, som upaatvileligt her foreligger. Udvalgets Flertal har ikke anset det for nødvendigt at udtale nogen aldeles afgjort Mening, men paa den anden Side har det ikke kunnet